

Nafnliðarfærslur í fornmáli

0. Inngangur

Í þessari grein verður fjallað um nafnliðarfærslu (NP-movement) í fornu máli. Því hefur verið haldið fram (Dyvik 1980; Faarlund 1990) að nafnliðarfærsla (einkum þolmynd) hafi ekki verið virk regla í fornislensku, þótt einstöku dæmi megi finna sem erfitt er að flokka öðruvísi en sem færslu nafnliðar úr grunnstöðu sinni í afleidda stöðu. Í greininni er sýnt fram á að unnt er að finna allmörg ótvíræð dæmi sem sýna nafnliðarfærslu í fornmáli. Þar er um að ræða dæmi þar sem gerandi er tiltekinn í forsetningarlið, svo og dæmi um bæði frumlæga og andlæga frumlagslyftingu.

1. Eðli nafnliðarfærslna

Í flestum málum eru til svokallaðar **venslabreytandi reglur** (grammatical function changing rules); setningafræðileg ferli sem breyta venslum nafnliða við umsögn. Það gerist á þann hátt að nafnliður er tekinn úr upprunastað sínum í grunngerð (D-gerð) setninga og fluttur inn í rökliðarbás sem er tómur í grunngerðinni. Með rökliðarbás er átt við frumlags- eða andlagsbás, því að frumlag og andlag eru rökliðir umsagnar; þ.e., þátttakendur, ef svo má segja, í þeirri athöfn eða ástandi sem umsögnin segir frá eða lýsir. Yfirleitt er reyndar aðeins gert ráð fyrir að hægt sé að færa lið inn í frumlagsbás, en ekki andlagsbás, af ástæðum sem óþarft er að fara út í hér. Í yfirborðsgerð (S-gerð) setningarinnar tekur liðurinn svo að sér það hlutverk sem tengist stöðu hans þar, en missir hlutverkið sem honum var ætlað í grunngerðinni.

Slík ferli eru oft nefnd **nafnliðarfærslur** (NP-movement); undir það falla einkum **þolmynd** og (**frumlæg**) **frumlagslyfting**. Í þolmynd færast grunngerðarandlagið inn í tóman frumlagsbás, og verður að yfirborðsfrumlagi, eins og sýnt er í (1). Í frumlagslyftingu, sem í íslensku kemur einkum fyrir með sögnunum *sýnast* og *virðast*, færast frumlag aukasetningar inn í tóman frumlagsbás móðursetningar, eins og sést í (2) (t táknar hér „spor“ (trace) eftir liðinn sem færður er, og i er vísir (index) sem tengir saman færðan lið og sporið eftir hann).

- (1) a. ___ var barinn Sveinn
b. Sveinn_i var barinn t_i
- (2) a. ___ virðist [Sveinn hafa lesið bókina].
b. Sveinn_i virðist [t_i hafa lesið bókina].

Ýmis rök má færa fyrir þeirri afleiðslu sem hér er sýnd. Þar má í fyrsta lagi nefna merkingarleg rök; grunngerðarandlagið *Sveinn* í (1) hefur sömu merkingarlegu vensl við sögnina þótt það sé komið í frumlagssætið. Þetta er yfirleitt skýrt með því að segja að umsögnin úthluti merkingarhlutverkum (GERANDI, ÞOLANDI o.s.frv.) til rökliða sinna í grunngerðinni, og þeir haldi þeim þótt þeir endi einhvers staðar annars staðar í yfirborðsgerðinni. Ef við skoðum germyndarsetninguna *Jón barði Svein* og þolmyndina *Sveinn var barinn* þá er ljóst að *Jón* er frumlag í fyrri setningunni en *Sveinn* í þeirri seinni; en það er jafnljóst að þótt *Sveinn* sé kominn í frumlags-sætið heldur hann áfram að vera þolandi verknaðarins. Á sama hátt hefur *Sveinn* greinilega

sömu merkingartengsl við umsögn aukasetningarinnar í (2a) og (2b), þótt setningafræðileg staða hans sé ólík.

Einnig má nefna beygingarleg rök. Það er alkunna að germyndarandlag í þolfalli verður að nefnifallsfrumlagi í þolmyndinni; en germyndarandlag í þágufalli eða eignarfalli heldur hins vegar sínu falli. Þannig fáum við *Jón hjálpaði Sveini* og *Sveini var hjálpað*, og *Jón saknaði Sveins* og *Sveins var saknað*. Þetta er einnig skýrt svo að þágufalli og eignarfalli sé úthlutað þegar í djúpperð, og liðirnir sem fá þau föll, djúpperðarandlögin, haldi þeim þótt staða þeirra breytist í yfirborðsgerðinni. Nefnifalli og þolfalli er hins vegar úthlutað í yfirborðsgerð. Andlag sagnar eins og *berja* tekur því ekki með sér neitt fall þegar það er flutt í frumlagssæti í þolmyndinni, en fær þar nefnifall eins og frumlögum er eðlilegt; andlög sagna eins og *hjálpa* og *sakna* taka hins vegar fallið með sér, og geta því ekki fengið nefnifall þótt þau flytjist í frumlagssætið. Hliðstæðum rökum má beita við frumlagslyftingu, þar sem aukafallsfrumlagi er lyft:

- (3) a. ___ virðist [Sveini leiðast bókin.]
b. Sveini; virðist [t_i leiðast bókin.]

Þágufall frumlagsins í (3b) hlýtur að vera komið úr aukasetningunni, enda úthlutar *virðast* ekki þágufalli til frumlags síns, eins og (2b) sýnir. Setningar af þessu tagi eru því sterk rök fyrir því að lyfting verði með sögnum eins og *virðast*.

Ekki eru þó allar setningar með hjálparsögninni *vera* og lýsingarhætti þátíðar myndaðar á þann hátt sem lýst er hér að framan, heldur eru þær af tvennum toga. Annars vegar er um að ræða setningarlega þolmynd (syntactic passive), þar sem verið er að lýsa **ferli**, eins og í (1); hins vegar orðmyndunarlega þolmynd (lexical passive), þar sem lýst er **ástandi**. Í síðarnefndu tegundinni er ekki gert ráð fyrir neinni nafnliðarfærslu. Mun þessara ferla má skýra með parinu í (4) (sbr. líka Höskuld Þráinsson 1990; Halldór Ármann Sigurðsson 1989; Wasow 1977):

- (4) a. Hliðinu var lokað.
b. Hliðið var lokað.

Sögnin *loka* stjórnar þágufalli, og eins og áður segir á grunngerðarandlag í þágufalli að halda falli sínu þótt það sé fært í frumlagssæti. Fyrri setningin er því eins og við er að búast; eðlileg þolmynd. Í seinni setningunni er frumlagið á hinn bóginn í nefnifalli, ekki þágufalli eins og við væri að búast samkvæmt framansögðu; en samt er sú setning augljóslega fullkomin íslenska líka.

Þegar að er gáð er augljóst að merkingarmunur er á setningunum. Fyrri setningin lýsir atburði; breytingu á stöðu hliðsins, frá því að vera opið yfir í að vera lokað. Þess vegna er hægt að hafa geranda með í fyrri setningunni, eins og (5a) sýnir, þótt það fari reyndar sjaldnast vel í íslensku (sbr. Höskuld Þráinsson 1990):

- (5) a. Hliðinu var lokað af Jóni.
b. *Hliðið var lokað af Jóni.

Seinni setningin lýsir aftur á móti ástandi, og þar er þetta alls ekki hægt, eins og (5b) sýnir, enda hefur ástand engan geranda. Í þeirri setningu er *lokað* eins og hvert annað lýsingarorð; setningin er sambærileg við *Hliðið var rautt* eða eitthvað slíkt.

Gert er ráð fyrir að myndun lýsingarorðsins *lokaður* af sögninni *loka* sé orðmyndunarlegs

eðlis, og fari því fram í orðasafninu; áður en orðið er sett inn í setninguna. Þeirri breytingu fylgi breyting á rökformgerð orðsins, þannig að andlagið (innri rökliðurinn) sé gert að frumlagi (ytri röklið). Vegna þess að sú breyting er gerð í orðasafninu, áður en orðinu er stungið inn í setninguna, er *hliðið* aldrei andlag í seinni setningunni, og fær því aldrei andlagsfall, heldur eðlilegt frumlagsfall.

2. Rök gegn nafnliðarfærslu í fornu máli

Til skamms tíma efuðust menn ekki um að þolmynd kæmi fyrir í forníslensku, enda er um hana fjallað í sérstökum kafla í grundvallarriti Nygaards, *Norrøn Syntax* (1905:174-179). Það er líka fljótlegt að finna fjölda dæma þar sem hjálparsögnin *vera* stendur með lýsingarhætti þátíðar af aðalsögn; nokkur slík eru tínd til í (6).

- (6) a. Voru þá sendir menn um Grímsnes og Ölfus eftir nautum og voru rekin til Reykja og etin þar um helgina. (*Íslendinga saga*, s. 400)
- b. Hann var lagður með spjóti í gegnum og varðist síðan sem best. (*Íslendinga saga*, s. 420)
- c. Um sumarið eftir er Þorgils skarði var veginn um veturinn var drepinn Teitur Einarsson lögsögumaður austur í fjörðum. (*Íslendinga saga*, s. 737)
- d. Halldór gekk út og var höggvinn þegar og húskarlar hans með honum. (*Hákonar saga herðibreiðs*, s. 809)
- e. Voru þá og lesin upp bréfin. (*Magnúss saga Erlingssonar*, s. 837)

Fyrir allmörgum árum benti þó Dyvik (1980) á að hjá Nygaard (1905) virtist hugtakið þolmynd (passiv) vera merkingarlegs eðlis, en ekki setningafræðilegs, enda tekur Nygaard með ýmis dæmi af öðrum toga þar sem gerandi er ekki nefndur (eða kemur aðeins fyrir í forsetningarlið), s.s. (7):

- (7) a. Þormóður kvað mjög hátt, svo að heyrði um allan herinn.
- b. Þessi tíðindi spyrjast brátt.

Dyvik velti fyrir sér hvernig skilgreina bæri þolmynd, og komst að þeirri niðurstöðu að því aðeins væri hægt að tala um (setningafræðilega) þolmynd að hún greindist á einhvern formlegan hátt frá sambandi sagnar (*vera* eða *verða*) og lýsingarorðsagnfyllingar (þ.e. orðmyndunarlegri þolmynd). Hann segir (1980):

‘Passiv’ berøver verbet evnen til å dele ut én av sine roller, nemlig den *subjektet* ellers får. [...] Vi vil da si at et språk har ‘passiv’ bare hvis det har en (uttrykksmessig isolerbar) grammatisk kategori som er knyttet til verbet (predikatskjernen) eller til et verbalt syntagme, og som har som sitt primære innhold at den modifierer verbets relasjonelle innhold [...].

Dyvik tók síðan til athugunar ýmsar röksemdir sem beitt hefur verið til að afmarka þolmynd í þessum skilningi. Hann benti á að forsetningarliður með *af* er ekki öruggt merki um setningarlega nafnliðarfærslu, því að *af* getur haft fleiri hlutverk en standa með geranda. Því til sannindamerkis benti Dyvik á eftirfarandi setningar:

- (8) a. Ek em af öllum gleymdr.
 b. En af honum eru allir hlutir skapaðir.
 c. ... ok þá hluti halda úbrigðilega sem af konungum eru kirkjunni gefnir.

Dyvik leitaðist við að færa að því rök að í öllum slíkum setningum væri um að ræða lýsingarlega eða orðmyndunarlega þolmynd (adjectival passive, lexical passive) en ekki sagnlega eða setningarlega þolmynd (verbal passive, transformational passive). Þar vísar hann til sundurgreiningar Wasows (1977), og segir (1980:100-101):

Setningene i [(8)] denoterer *statiske* situasjoner, mens de "tilsvarende" aktive setningene er dynamiske. [...] [(8)]a-c viser at det er mulig å tilføye en agentif *af*-frase til tross for det statiske innholdet. [...] Men konstruksjoner med 'vera' + perfektum partisipp har ikke nødvendigvis statisk innhold; jfr. [(9)]:

- (9) a. Ok váru þá hundarnir leystir.
 b. En hann fekk sótt ok dó ok var síðan grafinn í kirkjugarði sem aðrir menn.
 c. Henni var trúat sem góðri konu.

Niðurstaða Dyviks, sem hann er þó ekki of viss um, er þessi (1980:105-106):

Den noe tentative konklusjonen blir derfor at konstruksjoner med 'vera'/'verða' + perfektum partisipp må analyseres som vanlige predikativkonstruksjoner. Muligheten for dynamisk tolkning av setninger som [(8)] blir et rent semantisk forhold knyttet til det produktivt avledede verbaladjektivet.

Í athugasemdum við grein Dyviks (eða upphaflega gerð hennar, sem flutt var sem fyrirlestur á ráðstefnu í Osló) benti Hreinn Benediktsson (1980:115) hins vegar á að ekki þarf alltaf að reiða sig á merkingarleg rök til að greina á milli setningafræðilegrar og orðmyndunarlegrar þolmyndar; „[...] the two passives, dynamic and stative, seem also in certain cases to be kept apart by certain formal features [...]“, segir hann og tilfærir þolmyndarsetningar sem ekki verður betur séð en hljóti að sýna setningarlega nafnliðarfærslu. Röksemdafærsla Hreins, og þau dæmi sem hann tiltók, ollu því að í prentaðri gerð fyrirlestrar Dyviks (1980) dró hann mjög í land með þá fullyrðingu sína að þolmynd kæmi ekki fyrir í fornu máli.

Í bók Faarlunds, *Syntactic Change* (1990), var kenningin um að ekki sé til setningarleg þolmynd í fornu máli vakin upp að nýju, en að þessu sinni sett í nýtt samhengi. Faarlund telur nefnilega að sagnliður hafi ekki verið til sem setningafræðileg heild í fornu máli; málið hafi verið „formgerðarlaust“ sem kallað er (nonconfigurational). Ef það er rétt voru allir rökliðir og viðhengi í sams konar venslum við sögnina; systur hennar, og beinir stofnhlutar í setningunni.

Þetta þýðir að ýmiss konar mismunur á hegðun frumlags og andlags, sem venjulega er skýrður með ólíkri stöðu þessara liða í formgerð setninga, ætti ekki að vera fyrir hendi í fornu máli. Vegna þess að ekki er gert ráð fyrir sérstökum básum í formgerð setninga ættu hvers kyns nafnliðarfærslur, sem færa nafnliði inn í tóma bása og breyta með því setningafræðilegum venslum, ekki heldur að hafa verið til. Þannig segir Faarlund (1990:168):¹

¹ Faarlund viðurkennir að vísu að einstöku dæmi finnist sem ekki geti verið annað en setningarleg þolmynd, sbr. (i):

- (i) a. þá var honum Konraðr dauðr sagðr.
 b. sagði honum [Konraðr var dauðr]. (Faarlund 1987)

Since Old Norse is a nonconfigurational language, passive sentences cannot be derived by NP movement. They must be base generated as passive sentences and only bear a lexical relationship to their active counterparts [...]. The predicate of a passive sentence is a particle, i.e. an adjective.

3. Dæmi um nafnliðarfærslu

Í frásagnartextum má finna a.m.k. tvönn konar dæmi sem ekki falla að þeirri kenningu að þolmynd sem feli í sér nafnliðarfærslu hafi ekki verið til í fornu máli. Annars vegar eru það dæmi eins og (10), þar sem gerandinn kemur fram í forsetningarlið.

- (10) a. Þá var hann beðinn *af vinum sínum* að staðfestast hér. (*Bandamanna saga*, s. 27)
- b. Því máli var vel svarað *af móður hennar*. (*Gunnars saga Keldugnúpsfjfls*, s. 1157)
- c. Þá var hann tekinn *af óvinum sínum*. (*Íslendinga saga*, s. 673)
- d. ... þá var þetta kveðið *af einhverjum*. (*Þorgils saga og Haflíða*, s. 22)

Vissulega er það rétt hjá Dyvik (1980) að forsetningarliðurinn þarf ekki alltaf að tákna geranda, en ekki verður annað séð en hann geri það í þessum dæmum. Það er líka skýr munur á þeim og (11):

- (11) Þórður var hirðmaður Eiríks jarls Hákonarsonar og *af honum* vel metinn. Ekki var Þórður mjög vinsæll *af alþýðu* ... (*Bjarnar saga Hítðelakappa*, s. 75)

Hér koma fyrir tveir forsetningarliðir með *af*. Hugsanlegt er að túlka þann fyrri þannig að hann hafi að geyma geranda, þar eð *metinn* er lh.þt. Í seinni setningunni er aftur á móti hreint lýsingarorð, *vinsæll*, þannig að slík túlkun kemur ekki til greina. Það er líka eðlilegt að skilja fyrri setninguna þannig að hún lýsi ástandi, og sé þar með orðmyndunarleg þolmynd. En dæmin í (10) eru greinilega annars eðlis, og hljóta að lýsa atburði.

Önnur tegund þolmyndarsetninga sem ekki fellur að hugmyndum Faarlunds eru setningar eins og í (12). Þar fer saman þolmynd í aðalsetningu og (andlæg) frumlagslyfting, þannig að yfirborðsfrumlag aðalsetningarinnar er djúperðarfrumlag aukasetningarinnar, og þiggur þaðan merkingarhlutverk sitt. Slíkt er algerlega andstætt lýsingarlegri þolmynd, sem er staðbundin (local; sbr. Wasow 1977).

- (12) a. ... jöklar eru mjög miklir sagðir á Grænlandi. (*Grænlandinga saga*, s. 1098)
- b. Sá var honum sagður frændi Sörla. (*Íslendinga saga*, s. 256)
- c. Eigi mun það aukið þó að hann sé sagður ríkastur maður á Íslandi. (*Bandamanna saga*, s. 14)
- d. Þorkell Gellisson var hið mesta nytmenni og var sagður manna fróðastur. (*Laxdæla saga*, s. 1654)
- e. Konungur [...] kvað Þorstein sagðan góðan dreng ... (*Þórarins þáttur Neffjólfssonar*, s. 2256)
- f. ... því að hann var sagður margkunnandi. (*Þorleifs þáttur jarlaskálds*, s. 2268)
- g. Er oss Þorvarður sagður hinn mesti ofsamaður ... (*Þorgils saga skarða*, s. 707)
- h. eru þér nú sagðir draumarnir allir. (*Laxdæla saga*, s. 1580)

Hann fullyrðir hins vegar að slík dæmi séu öll í textum í lærðum stíl, þýðingum úr latínu, og því megi telja að þar sé um þýðingarhrif að ræða, en ekki lifandi norrænt mál.

- i. Mér ertu sagður stórlátur og fégjarn ... (*Vopnfirðinga saga*, s. 1989)
- j. Ekki er hann sagður mikilmenni. (*Reykðæla saga*, s. 1743)

Hér má einnig benda á setningar eins og (13), þar sem um er að ræða (frumlæga) frumlagslyftingu; grunngerðarfrumlag aukasetningarinnar er gert að yfirborðsfrumlagi aðalsetningarinnar.

- (13) a. Árna kvaðst það illt þykja. (*Svinfellinga saga*, s. 565)
- b. Honum kvaðst illa hug um segja (*Reykðæla saga*, s. 1777)
- c. Henni kvaðst harðla gott þykja hann að finna ... (*Finnboga saga ramma*, s. 654)
- d. Þeim kvaðst þykja sér vandalaust að vísa af höndum öllum illmennum. (*Hrafns saga Sveinbjarnarsonar*, s. 2158)
- e. Þeim kvaðst svo að hyggjast að eigi mundi annar maklegri að njóta þessarar konu (*Fljótsdæla saga*, s. 684)
- f. Honum kveðst það lög sýnast að nokkuð hefði fyrir komið (*Grettis saga Ásmundarsonar*, s. 966)
- g. Honum kveðst meira um að halda fram og svo var gert. (*Grænlandinga þáttur*, s. 1111)
- h. Honum kveðst þykja horfa óvænlega þar sem kappgjarnir áttu hlut í. (*Harðar saga og Hólmverja*, s. 1261)
- i. Hrafni Oddssyni kvaðst það vel líka ... (*Íslendinga saga*, s. 666)
- j. En henni lést agasamlegt þykja og kvað eigi kvinna vist þar vera. (*Hákonar saga herðibreiðs*, s. 810)
- k. Lést honum og það mestu þykja skipta. (*Íslendinga saga*, s. 374)

Hér hlýtur aukafallið á frumlaginu að vera ættað úr aukasetningunni; *kveðast* og *látast* taka annars frumlag í nefnifalli, en virðast hér vera lyftingarsagnir. Útilokað virðist að greina þessar setningar öðruvísi en svo að þar sé um nafnliðarfærslu að ræða, en slíkt á ekki að geta gerst í „formgerðarlausu“ máli, eins og áður segir.

4. Lokaorð

Að öllu samanlögðu sýnist mér ljóst að engar forsendur eru fyrir öðru en telja að setningarleg nafnliðarfærsla hafi verið til í fornu máli, rétt eins og í nútímamáli. Þótt þolmynd sé vissulega oft orðmyndunarleg (lexíkölensk) bæði að fornu og nýju virðist útilokað að lýsa ýmsum setningum í fornum frásagnartextum á viðunandi hátt án þess að gera ráð fyrir setningafræðilegri þolmynd, færslu grunngerðarandlags í tóman frumlagsbás. Frumlagslyftingarsetningum, þar sem yfirborðsfrumlag móðursetningar stjórnast merkingarlega og jafnvel beygingarlega af umsögn dóttursetningar, er líka útilokað að lýsa nema með nafnliðarfærslu.

TEXTAR

Íslendinga sögur; ritstj. Bragi Halldórsson, Jón Torfason, Sverrir Tómasson og Örnólfur Thorsson. Svart á hvítu, Reykjavík, 1985-86:

Bandamanna saga, Bjarnar saga Hitdælakappa, Finnboga saga ramma, Fljótsdæla saga, Grettis saga Ásmundarsonar, Grænlandinga saga, Grænlandinga þáttur, Gunnars saga Keldugnúpsfjfls, Harðar saga og Hólmverja, Laxdæla saga, Reykdæla saga, Vopnfirðinga saga, Þórarins þáttur Neðjólfssonar, Þorleifs þáttur jarlaskálds.

Sturlunga saga; ritstj. Bergljót Kristjánsdóttir, Bragi Halldórsson, Gísli Sigurðsson, Guðrún Ása Grímsdóttir, Guðrún Ingólfsdóttir, Jón Torfason, Sverrir Tómasson og Örnólfur Thorsson. Svart á hvítu, Reykjavík, 1988:

Hrafns saga Sveinbjarnarsonar, Íslendinga saga, Svinfellinga saga, Þorgils saga og Haflíða, Þorgils saga skarða.

Heimskringla; ritstj. Bergljót Kristjánsdóttir, Bragi Halldórsson, Jón Torfason og Örnólfur Thorsson. Mál og menning, Reykjavík, 1991:

Hákonar saga herðibreiðs, Magnúss saga Erlingssonar.

HEIMILDIR

Dyvik, Helge J.J. 1980. Har gammelnorsk passiv? Even Hovdhaugen (ritstj.): *The Nordic Languages and Modern Linguistics* 4, s. 82-107. Universitetsforlaget, Osló.

Faarlund, Jan Terje. 1987. Grammatiske funksjonar i eldre og yngre mál. Tove Bull, Ernst Hákon Jahr & Geirr Wiggen (ritstj.): Mál og Medvit. Heidersskrift til Kjell Venås på 60-årsdagen 30. november 1987. Novus Forlag, Osló.

Faarlund, Jan Terje. 1990. *Syntactic Change. Toward a Theory of Historical Syntax*. Mouton, Berlín.

Halldór Ármann Sigurðsson. 1989. *Verbal Syntax and Case in Icelandic*. In a Comparative GB Framework. Doktorsritgerð, Lund universitet, Lund. [Endurprentuð 1992 hjá Málvísindastofnun Háskóla Íslands, Reykjavík.]

Hreinn Benediktsson. 1980. The Old Norse Passive: Some Observations. Even Hovdhaugen (ritstj.): *The Nordic Languages and Modern Linguistics* 4, s. 108-119. Universitetsforlaget, Osló.

Höskuldur Þráinsson. 1990. *Setningafræði*. Kennslukver handa nemendum á háskólastigi og öðrum þeim sem yndi hafa af setningafræði. 4. útg. Málvísindastofnun Háskóla Íslands, Reykjavík.

Nygaard, Marius. 1905. *Norrøn syntax*. Aschehoug, Kristiania.

Wasow, Tom. 1977. Transformations and the Lexicon. Peter Culicover, Thomas Wasow og Adrian Akmajian (ritstj.): *Formal Syntax*, s. 327-360. Academic Press, New York.

Eiríkur Rögnvaldsson

Háskóla Íslands

Árnagarði við Suðurgötu

IS-101 Reykjavík, ÍSLAND

eirikur@hi.is